

לֹא:

עין משפט
נר מצוה

לא א מיי פיל מהל
שטועט היל יב סמג
גלחן רמא:
לב ב ג מיי שס היל יג
לב ד מיי שס היל יב סמג
שס:
לד ה ו מיי שס פיל היל
כ ו מיי שס היל טו סמג
שס:
לה ז ח מיי שס היל יח:
לו ט מיי שס היל יג:
לז י מיי שס היל יד:
לח כ מיי שס היל טו:
לט ל מ מיי שס פיל:
לסס ז:

רבינו חננאל

חובית עששה צו נשים כלגשים ופטר
 צו מוזבע מפי אחרים דמה לשבועת
 בטוי שכן לא עשה צו מוזר כגונג
 דמביי צוה וועלט וואי לא הוה צו
 פירא הוה אמינא דשבועת בטוי
 גופיה גילף מקל וחומר מעדות
 למיינו מוזבעת מפי אחרים:

ואין חייבין ע"ל שנתת גירדא.
 פי בקוטרס גרים גירדן
 ששכחו העדות ואם תאמר חיפוק ליה
 דבקוטרס קשתנבעי ו"ל כגון דלמרי
 שבעה שלא ידענו או לא ראינו לך
 פי עדות וואס אכתי מה ש"ך הא
 לדרב כהנא ורב אפי דלמא הכא
 היינו טעמא לפי שאין ראיה להשיב
 והוא להו בקרוצים או פסולים ו"ל
 דלא דמי דלמינו נפקי מוהיא עד
 פדריס בקוטרס גירדא פירא
 דמשמע והוא דראי להשיב אבל הכא
 קרינ כהו והוא עד דלחין להשיב
 אם היו וזכרין ועוד שי לומר שגמיה
 גירדא שסורים שמוחריס לגמרי
 לישענא לשקר:

משביע

אמן. אליהו דר"ח
 עליו דחייב חוץ לנ"ד מושבע מפי
 עמנו ולכן לטעורץ למתמי ואמרו
 אמן דהו כמולא שבעה מפיו ותנא
 כל עניי מושבע מפי עמנו דאי
 לרבנן חאירי צ"ד למה לי ואמרו אמן
 דהו כמולא שבעה מפיו מיוסוק
 ליה דלפי מפי חאירי חייב א"י א"י
 אפי' כרבנן ונקט ואמרו אמן כדי
 לקצר וה"ה שם אמרו אח"כ אין אנו
 יודעים כל עדות פספסא מפי דקמני
 השבעה עליהם ה' פספסא חוץ לנ"ד
 כ' אחיא נמי כרבנן דלרבנן נמי לא
 ענינן שבעה צ"ד אלא הכפירה
 דלגדה דוקא קפיד קרא דלחיה
 בתקוהו הדיא להגדה והשמה יומא
 דגמ' משמע דהא דדרשינן מלאהת
 לחייב על כל אחת ואחת דע"כ מיבעי
 ליה למידרשה ואחי נמי לרבנן:
 ואי

אי

דמיית 54 ב"ו ב'. ומפקדון לא בעי למילף דאי במה מנינו
 איכא למיפקר שכן נוהג בלשנים ובנשים ור"מ גמר
 לה מג"ש דחתטא חתטא כרבי שמעון לקמן בפירקין (דף נד.)
מההיא א'. פ"י י' ליהויס מההיא דלרבינן אית להו דון מינה
 ואוקי בצמרה אבל

אמר להו רב פפא אי מפקדון גמרי לה רבנן דכולי עלמא לא פליגי דדון מינה ומינה אלא היינו מעמא דרבנן *דמייתו לה בקל וחומר ומה מפי אחרים חייב מפי עצמו לא כל שכן ומדמייתו לה מקל וחומר דיו לבא מן הדין להיות כדון מה מושבע מפי אחרים בב"ד אין שלא בב"ד לא אף מושבע מפי עצמו בפני ב"ד אין שלא בפני ב"ד לא אמרו ליה רבנן לרב פפא מי מצית אמרת דלאו דרון מינה ומינה פליגי *והתנן גבי פקדון שבוטת הפקדון נוהגת באנשים ובנשים ברחוקין ובקרובין בכשרין ובפסולין בפני ב"ד ושלא בפני ב"ד מפי עצמו ומפי אחרים אינו חייב עד שיכפור בו בב"ד דברי ר"מ וחכ"א בין מפי עצמו ובין מפי אחרים כיון שכפר בו חייב מושבע מפי אחרים בפקדון מנא להו לרבנן דחייב לאו דגמרי לה מעדות ושמע מינה דרון מינה ומינה פליגי מזההיא אין מהא ליכא למשמע מינה: וחייבין על זדון השבועה: מנהגי מילי *דחננו רבנן ככולן נאמר בהן ונעלם וכאן לא נאמר להם ונעלם *לחייב על המוד כשגג: ועל שגגתה עם זדון העדות: ה"ד שגגתה עם זדון העדות א"ר יהודה אמר רב *כאומר יודע אני ששבועה זו אסורה אבל איני יודע אם חייבין עליה קרבן אם לא: יואין חייבין על שגגתה גידתא: לימא תנינא *לדרב כהנא ודרב אסי לא אע"ג דחנן אשטריץ ס"ד אמינא הכא הוא דלא כתיב ונעלם דבעינן שוגג דומיא דמוד אבל התם דכתיב ינעלם אפילו שגגתה כל דהו קמ"ל: **מתני'** *שבועת העדות כיצד אמר לשנים כואו והעידוני שבועה שאין אנו יודעין לך עדות או שאמרו לו אין אנו יודעין לך עדות משבע אני עליכם ואמרו אמן הרי אלו חייבין *השביע עליהם חמש פעמים חוץ לב"ד ובאו לב"ד והודו פטורין *כפרו חייבין על כל אחת ואחת *השביע עליהן ה' פעמים בפני ב"ד וכפרו אינן חייבין אלא אחת אר"ש מה טעם *הואיל ואינם יכולין לחזור ולהודות *כפרו שניהן כאחד שניהן חייבין כזה אחר זה הראשון חייב והשני פטור *כפר אחד והודה אחד הכופר חייב *היו שתי כיתי עדים *כפרה הראשונה ואח"כ כפרה השנייה שתיהן חייבות מפני שהעדות יכולה להתקיים בשתייהן: **גמ'** אמר שמואל *ראוהו שרץ אחריהן אמרו לו מה אתה יודעין לך עדות פטורין עד שישמעו מפי חב"ד עברו או שאמר להן הנתבע משביע ו עדות שתבואו ותעידוהו הרי אלו פטורים עד

היה ראוי לחזור ולהשביעם: כפרו שניהן כאחת. צמוך כדי דבור: הראש להגיד: גב' עד שיטמנו מפיו. בואו והעידונו: שילח ביד טבדו.

ה שאין אנו יודעים לך עדות והן יודעים פטורין עד שישמעו מפי התובע בואו והעידוני.

שבועת העדות פרק רביעי שבועות

מר להו רב פפא אי מקדון. הו מיימי רכנן מפי עמלו שבעות שבעות הו ממיימי ליה אפילו שלא צביט דין יי האס דלמילי עמלא דין מינה ומינה אית לן והאי שלא מחייבו אלץ צביט דין מאוס עמלא גמריה שזא משבעות הפקדון גמרי לה אלץ משבעות העדות גופא מקל וחומר מה מושבע מפי אחרים חייב בעדות דכתיבי (ויקרא ה) ושמע קול אלה מפי עמלו כבעיד: לאו גמריי לה מעדות. דהא פקדון: אשר ישבע עליו לשקר כתיב (שם) משמע מפי עמלו והכא ליכא למידן ק"ו דודאי מושבע מפי עמלו חמור ממושבע מפי אחרים אלא גמריה שזא גמרי לה מעדות ומדחייב צביט דין ושלף צביט דין אלמא דון מינה ואוקי כההיא צביטא לכו מאחר שהכחא מפי אחרים לכלל שבעות הפקדון העמידהו כבודת שבעות הפקדון שאין שבעה ד"ד מפרשה דה: מהבאי איני הכהייל ודאי

וְיָד מִפִּי עֲצוּמוֹ וּמִפִּי
 בְּפֹרֹבוֹ בִּב"ד דְּבָרֵי
 מִוֹכֵחַ וּבִין מִפִּי אֲחֵרִים
 וְשֹׁבַע מִפִּי אֲחֵרִים
 וְדַחֲיִיב לֹאֹ דְגַמְרֵי
 בְּדוֹן מִינָהּ וּמִינָהּ
 יֵאָכֵל לְמִשְׁנֵה מִינָהּ:
 מְנַהֵג מִלֵּי יִדְּנָהּ
 עֵלֶם וְכֹאֵן לֹא נֹאמֵר
 הַמּוֹד כְּשׁוּגָה: וְעַל
 ה"ד שְׁנֵגְתָה עִם זֶדוֹן
 רַב יִבְאֹמֵר יוֹדֵעַ
 אֲבֵל אֵינִי יוֹדֵעַ אֶם
 יֵאָוֵן חֵיִיב עַל
 מְתִנָּא יִדְרֹב כְּתֵנָא
 חֲתָנִי אֵיצְטְרִיךְ ס"ד
 כְּתִיב וְנִעְלַם דְּבַעֲיָן
 חֲתָנִי דְּכְתִיב יוֹנֵעֵלֶם
 קמ"ל: מְתִנָּי
 אִמֹר לְשֵׁנִים בְּרֹאוּ
 וְנִי יוֹדֵעִין לָךְ עֲדוּת
 יוֹדֵעִין לָךְ עֲדוּת
 מִרְוֹ אֲמֵן הָרִי אֵלֹ

אין חייבין אלף אחת אפילו שמין
וכפרו לבסוף ולא אמרין כפירה
קיימא אכולהו: הוואל ואין יבולין
לחור' והדעות. האל כפרו דרשונה
לחורל ובגד"ז שם שוב אל היו לרזין
להעיד שכבר הגידו שאין יודעין לו
עדות ושוב אינו חוזר ומגיד הלכך אע"ג
דלא כפרו אלף לבסוף כל השבעות
לבעלה חוץ מן הראשונה שאם "מקו
בראשונה כפירה היא שוב אינן רלוים
להשגיגין ואם אינה כפירה הרי
מושגיגין ועומדין ומה זה שבעה על
שבעה ועל כרחק ין כתב לחת
לחייב על אחת ואחת שבעה חוץ
לב"ד וכפרו בגד"ז כתב דשבעה
דחוק לב"ד שהיה משגיגין שניא
לב"ד יעידו לא יאלו לבעלה ורלויות
לחלל ביד אחי רבין שם דבראשונה
עד

חייב. אבל השני פטור שכיין שכפר הראשון שוב אין עד יחידי ראוי
בני השבועה ביד עבדו: שאם אחס יודעו לו עדות. לבעל דינו:

712

מסורת הש"ס

(א) לקמן דף נ"ז, (ב) כרמית
ט. ולעיל כה: לקמן לה.
(ג) ולעיל כו: (ד) לעיל כז.
(ו) ש"נ, (ס) לקמן דף נ"ז.
(ז) ולקמן לה. (ח) ס"א
שחיתת.

תורה אור השלם

1. או נפש כי תשבע
לכטא בשפתים להרע
או להיטיב לכל אשר
יכטא האדם בשבעה
וועלס ממנו ודא דע
ואשם לאחת מאלה:
ויקרא ה' ד

גליון הש"ס

נח' דמיינו לה בק"ה ע"י
מכות דף יד ע"א נח"י
הרמב"ם ד"ה והלא דברים
ק"ו:

מוסף דע"י

[illegible]